

Podivný nález

10

Ode dne, kdy Pavel objevil Jezerní kotlinu, v ní strávil každé volné odpoledne. A když bylo ošklivo a déšť vytrvale padal z šedých oblak, jeho rozmrzelost neznala mezí.

Pavel chodil do Jezerní kotliny sám. Ani ho nenapadlo, že by tam mohl někoho vzít, už si zvykl, že ve Spálených Mlýnech žádné kamarády nemá.

Jezerní kotlina se stala jeho zamilovaným místem, kde se nemusel potýkat s hochy z ulice a kde znovu začínal se svým pravidelným cvičením, které náhle přerušil po odchodu ze Zátíší. Hoši ze Spálených Mlýnů neznali nic jiného než bezúčelné pobíhání v ulicích nebo na uprášených hřištích. Koupat se chodili dolů pod papírnu. Bylo to pěkné místo za městem, ležící na opačné straně než kraj s Pavlovou Jezerní kotlinou. Tam se v parných dnech scházela mládež z celých Spálených Mlýnů.

Ale Pavlovo koupání v Jezerní kotlině bylo tisíckrát krásnější! Byl tam sám, nikdo ho nepronásledoval. Bylo to jen jeho království.

A tak se i dnes vydal na známou, ale pořád stejně milou cestu vzhůru do kopců.

„Buď do večera doma,“ řekla mu maminka jako vždycky před odchodem.

„Budu, maminko!“ Pohlídl ji po vlasech. Na spáncích už začínaly trochu šedivět. Ještě jí vtiskl polibek na čelo a vyběhl z domu.

Spálené Mlýny nechal brzy za sebou. Už aby byl v Jezerní kotlině! Vykoupe se a bude se opalovat. Bude opálený jako Venda Menčický z jejich třídy, který prý bývá nejčernější z celého města.

Pavel si už zase připadá sám se sebou spokojený. Cítí svou sílu, pozoruje svou pružnost. Skáče bez příčiny z jedné strany příkopu na druhou, měkce a hravě. Pak jde chvíli po špičkách a napíná svaly na nohou. Ruce založil dozadu a zhluboka vdechuje tu podivnou, známou vůni z kopců.

Pak se dal do běhu. A zase po špičkách, jako když vbíhá do cíle. Někteří lidé by na to řekli: „Neví, co by ze samé divokosti dělal...“

Ale to, co Pavla nutilo k běhu a k přeskokování příkopů, nebylo vůbec nic špatného. Byla to jen radost z vlastní síly a tělesné zdatnosti. Sám si to dost dobře neuměl vysvětlit, ale ani po tom nepátral.

Jezerní kotlina přivítala Pavla, udýchaného tím vším šplháním ve skaliskách, tajemným tichem. Byla zalitá sluneční září, azurové nebe se zrcadlilo v nehybné hladině jezera a koberce barevných květů vydechovaly opojné vůně.

Zvolna došel k vodě. Jemný bílý písek na břehu svítil zlatými slídivými zrny. V čisté a klidné vodě bylo vidět až na dno.

Pavel vešel v plavkách do vody, ale pak ho napadlo, že je ještě po cestě příliš uhrátý, a tak se raději vrátil na břeh.

Náhle se polekal. Objevil zdupané místo, jako kdyby tu někdo předtím ležel! Pavel si byl jistý, to nebyl on! Dnes je tu přece poprvé po třech dnech!

Už dříve narazil na stopy, které dávaly tušit, že není jediným pánem Jezerní kotliny. Jednou to byly otisky bosé nohy v pískové pláži u jezírka, a i když byly stejně velké jako jeho, přísahal by, že tamtudy do vody nevkročil. Jindy zase objevil pohozený ulomený prut. On ho tam určitě nenechal! Ano, ještě někdo znal Jezerní kotlinu a chodil do ní jako Pavel!

Honba za vetřelcem

11

Pavel si na samotu v Jezerní kotlině tak zvykl a tak si to zvláštní místo oblíbil, že ho teď jenom pomyšlení, že by ji znal ještě někdo jiný, velmi pobuřovalo.

Považoval se za jejího svrchovaného vládce. Kdo se jako první nebál přelézt ten krkolomný přechod nahore nad propastí? On! Kdo díky tomu objevil Jezerní kotlinu? On! Kdo prozkoumal jezero? On! Kdo tu byl ze všech lidí nejdřív? On!

On! On! On!

A teď by Jezerní kotlina měla patřit ještě někomu jinému?

Zmateně a rozzlobeně si prohlížel zvalené místo. A hele, tady leží něco červeného, nějaká tužka! Takovou Pavel nikdy neměl. Je čerstvě ořezaná a nemůže tu ležet dlouho, když není ani trochu zvlhlá. Není ale nijak označená ani podepsaná.

„Někdo tady ležel,“ pomyslel si Pavel, „určitě tu někdo byl!“ Opustil svůj náleziště a šel do vody. Ale znepokojený byl pořádně. Někdo objevil jeho Jezerní kotlinu.

Najednou zahlédl v křoví na skále něco bílého. Pohybovalo se to a pak to zmizelo. Nebylo pochyb, někdo tam je!

Pavel vyletěl z vody jako střela.

Bílý předmět, který upoutal jeho pozornost, se teď opět objevil mezi křovím, ale jen na okamžik jako záblesk.

Pavel se tiše rozběhl do zarostlé stráně. Stoupal opatrně, kryl se v houštinách a chvílemi si lehal do vysoké trávy. Srdce mu bušilo rozčilením lovce.

Všude panoval mrtvý klid, a ten nikdy nevěstí nic dobrého. Dole se jezírko ještě trochu vlnilo, jak z něj Pavel prudce vyběhl.

Nad žlutým květem poletoval motýl a kolem ucha Pavlovi zabzučela včela nebo moucha.

Ticho, klid, nikde žádný pohyb.

Ale najednou se odněkud shora ozval šramot sesouvajícího se drobného kamení. Někdo asi šplhá po stráni porostlé změtí pichlavého roští a keřů, která na této straně uzavírá Jezerní kotlinu.

A zase je chvíli ticho. Podezřelé, vzrušující, hroznější než rachot sám. Ten někdo se asi zastavil a vyčkává.

Pak se zase skutálel malý kamínek.

Pavel začal pomalu stoupat do stráně. Tváře mu hořely rozčilením. Byl naboso a našlapoval opatrně. I tak dělal ale hluk, který nejspíš musel slyšet i neznámý vetřelec.

Tam, kde Pavel tušil jeho přítomnost, zaharašilo křoví a začaly se odtud sypat kamínky s hlínou.

Bylo jasné, že se neznámý dal do běhu. Pavel se pustil za ním. Už si cestu nevybíral, aby ho křoví tak neškrábalo. Běžel přímo podle sluchu bez ohledu na křoviska, která mu rozdírala svlečené tělo. Rychle, výš a výš.

Občas se zastavil a obhlédl celou Jezerní kotlinu. Z téhle strany a výšky ji ještě nikdy neviděl, do těchhle nepřístupných míst se ještě nikdy nedostal. Teď ale na tu krásu neměl čas. Jen ho přiměla, aby se ještě úporněji snažil dohnat neznámého a postavit se mu tváří v tvář.

Chodidla měl rozedřená, byl zadýcháný a pálilo ho celé tělo. Ale byl už na vrcholu. Odtud mohl pronásledovaný prchat jen zpátky dolů, na dno Jezerní kotliny.

Pavel si ho nadběhl. Vyneslo mu to nový bolestivý šrám od trnu na levém předloktí. Cítil, že se blíží k cíli. Pot se z něho jen řinul a stěží popadal dech.

A dole neznámého návštěvníka dostihl. Skoro o něho zakop! Byl to Ludvík Grygar ze Spálených Mlýnů! V pravici třímal svou záhadnou silnou knihu, vázanou do rezného plátna.

Tajemná kniha

12

Chvíli na sebe v úleku a údivu zírali.

Pavel už dávno zapomněl na někdejší nepříjemnost, kterou mu Ludvík způsobil. Teď v něm viděl jen nežádoucího vetřelce v Jezerní kotlině, kde chtěl mít klid a pokoj od všech lidí ze Spálených Mlýnů!

„Jak ses sem dostal?“ vyhrkl nevraživě.

„Rozhodně mě sem nepřivezl autobus, to se můžeš vsadit!“ odsekl trochu kousavě Grygar. Pavla dopaloval jeho způsob řeči, suchý a pichlavý.

„Nechci tady nikoho cizího!“

„Cizího?“ podivil se Ludvík Grygar kupodivu mírně. „Tak já jsem tu cizí?“ Trochu se usmál a pokračoval. „Byl jsem tu možná víckrát než ty. Tohle místo jsem objevil už loni na jaře. Na ten den nikdy nezapomenu.“ Zadíval se někam do neurčita a mluvil zasněně jakoby sám k sobě: „Bylo to, zrovna když nebem letěly divoké husy a nad vodami kroužili bílí rackové a zpívali své vzrušené písně.“

Pak najednou prudce dodal, jako by se právě vzpamatoval ze sna: „Ale do dneška jsem tu nikoho nepotkal!“

Pavel byl očividně zmatený. Vždycky mu bylo nepříjemné, když zjistil, že není v právu. A tady to bylo nade všechny pochyby. Ano, Ludvík má na jezero a na celou kotlinu větší právo, a Pavel je tady jenom vetřelcem!

„Nemysli si,“ změnil náhle Pavel předmět hovoru, „Že jsem se tě tehdy bál, když nás chtěl Lejčko dostat do rvačky. Nepustil jsem se do tebe z jiného důvodu.“

Ludvíka Grygara ta změna velmi překvapila. Nejdřív se hádají o Jezerní kotlinu, či jak tomu místu Zeman říká, a najednou mu Pavel připomíná školní událost! Ale tím, co Pavlovi odpověděl, si ho hned získal:

„Vím dobře, proč ses se mnou nebral,“ pronesl a lehce se přitom začervenal. „Jsi příliš slušný na to, abys zápasil s někým slabším, než jsi ty! Věděl jsem to už tehdy, nemysli si!“

Ludvíkova přímost Pavla udivila a trochu ho až zahanbovala.

„Nebudeme se hádat, komu patří Jezerní kotlina,“ pravil. „Vyhrál bys to. Byl jsi tu dřív. Tehdy, když jsi tady byl poprvé, já jsem ještě nevěděl ani o Spálených Mlýnech, natožpak o Jezerní kotlině! Kdybys ale chtěl, mohli bychom sem chodit třeba spolu.“ Pak sebral všechnu svou odvalu a dodal: „Ale jestli nebudeš chtít, už nikdy sem nevkročím.“

Dychtivě očekával, co na to Ludvík řekne, a napjatě hleděl do jeho světlých pronikavých očí.

„Jsi poctivý!“ přiznal mu Ludvík. „Ano, uzavřeme tedy přátelství!“

Nenapodobitelným způsobem se usmál a dodal tónem, kterým předtím mluvil o bílých raccích nad vodami a který připomínal tón, jímž se pronášejí významné citáty:

„Nechť srdce naše v bratrství se spojí a cesty nic zlého nezkříží a nerozdvojí. To si slibujeme, to si slibujeme!“

Pavel se radostně smál. Netušil ovšem, jak bude jednou o podivných Ludvíkových slovech přemýšlet, jak si je bude opakovat a jak si bude v duchu znovu a znovu přivolávat chvíli, kdy je poprvé slyšel!

„Pojďme se koupat!“ vybídl Ludvu.

Ten si svlékl bílé tričko a Pavel si všiml, jak do něj úzkostlivě zabalil onu podivnou knihu a ještě ji přikryl trenýrkami.

Do jezera vběhli skoro současně. Voda vystříkla ve stříbrné pění, z hloubky se vydraly sloupce bublin a jejich mokrá těla se hnědě zaleskla ve sluneční záři.

Ludva plaval skvěle, to musel Pavel uznat, ale opálený tolik nebyl.

Chvíli si hráli ve vodě na babu, až se zadýchali. Pak Ludvík dělal přemety a skákal z Pavlových ramen do hloubky. Ve vodě se cítil jako ryba. Vydržel dlouho pod hladinou, a když se Pavel začal úzkostlivě rozhlížet, vynořil se najednou se smíchem na úplně opačné straně. Ludvovi se nikdy nedostala voda do úst, a když přece, uličnický ji vyplivl a znovu zajel pod vodu. Ani Pavel se vody nebál, ale co v ní všechno dělal Ludva, to by si sám netroufl.

Pak vyběhli z vody ven, slunili se a pozorovali, jak nahoře na skále za borovicemi vyjíždějí z neznáma do modré oblohy bílé mráčky. Pluly tak rychle a byly tak bílé, že až oči bolely.

Pak nebe zčervenalo a stíny se prodloužily.

Hoši se oblékli a běželi po neznatelných stezkách, které znali jen oni, přes rokly do údolí a domů.

Pavel už nemohl vydržet zvědavostí.

„Ludvo, řekni mi,“ začal nesměle.

Ludvík se k němu tázavě otočil.

„Víš, já bych – řekni mi – jaká je to kniha, co pořád nosíš s sebou? Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš! Ale chtěl bych to vědět!“

Ludvík se zarazil. „Řeknu ti to, Pavle, ale ne dnes!“ Zase naladil hlas do toho zvláštního tónu, jako by četl z nějaké knihy:

„Až luna bílá v úplňku kraj v stříbro promění, v ten večer já své tajemství ti zjevím.“

Pavlovi nezbylo nic jiného než se s tím spokojit. Byl příliš hrdý, než aby chtěl z Ludvíka jeho tajemství vytáhnout škemráním.

Od toho dne mu začal život ve Spálených Mlýnech připadat zase krásný – a škola? Na ni se přímo těšil! Vždyť v ní měl kamaráda!